

2. s.e. Helligtrekonger

Denne søndag er der ikke gudstjenester i vores kirker. I disse underlige tider er der ikke nogen, som ved hvordan verden ser ud om 14 dage. Jeg tror, nedlukningen af samfundet fortsætter, derfor har vi i menighedsrådene valgt at gå andre veje, så længe resten af samfundet er lukket. Derfor modtager du hér en refleksion over søndagens tekst. Du er velkommen til dele den med andre. Jeg står desuden til rådighed, hvis nogen har brug for en præst, samtale eller besøg.

Teksten til 1. søndag efter Helligtrekonger som den står i 2020-oversættelsen fra Johannesevangeliet kapitel 2 vers 1-11:

Tre dage efter var det bryllup i Kana i Galilæa. Jesus' mor, Maria, var inviteret ligesom Jesus og hans disciple. Under festen slap vinen op, og Maria sagde til Jesus: »De er løbet tør for vin.« »Det skal du ikke bekymre dig om,« sagde Jesus. »Min tid er ikke kommet endnu.« Men Maria gik alligevel hen til tjenerne og sagde: »Bare gør, hvad Jesus siger, at I skal gøre.«

I huset stod der seks vandkar af sten, som jøderne brugte til at rense sig, som de skulle ifølge Guds lov. De kunne hver rumme op mod 100 liter. Jesus bad tjenerne komme vand i karrene, og de fyldte dem op til randen. Så sagde han: »Skænk op, og lad førstetjeneren smage på det.« Tjenerne skænkede op, og førstetjeneren smagte på vandet, der nu var blevet til vin. Han vidste ikke, hvor det kom fra, men det gjorde de tjenere, der havde fyldt vand i karrene. Førstetjeneren kaldte gommen over til sig og sagde: »Man plejer ellers at servere den gode vin først, og når gæsterne så har fået rigeligt, kan man stille den billige vin frem. Men du har gemt den gode vin til nu.«

Det var i Kana i Galilæa, at Jesus gjorde det første af sine mange tegn og mirakler. På den måde blev det tydeligt, at han var guddommelig, og hans disciple begyndte at tro på ham.

Refleksion

Der er indbudt til bryllup i Kana. Maria, Jesus og disciplene er inviteret. Men i løbet af festen sker dét – som ikke må ske – hverken til bryllup eller hvilken som helst anden fest: De løber tør for vin. Den dårlige nyhed kommer Jesus for øre via hans mor, Maria. Mellem linjerne kan man fornemme Marias forhåbning, nu vil Jesus vise sit værd. Men Jesus indfrier ikke sin mors forventning. Tiden er endnu ikke kommet, til at Jesus fuldt ud åbenbarer sin guddommelighed for verden. Alligevel giver han de indbudte en forsmag på den herlighed, de har i vente. Det første ud af syv tegn vi møder i Johannesevangeliet.

2. s.e. Helligtrekonger

Vand bliver lavet om til vin efter Jesus' instrukser. Scenen slutter brat med den forundrede førstetjeners kommentar til brudgommen: Man plejer ellers at få den gode vin først og gemme den billigevin til senere efter at gæsterne har fået rigeligt. Men du har gemt den gode vin til nu!?

Med sit under vender Jesus om på det vi ellers kender, det førstetjeneren ellers er vandt til. For vi har det bedste til gode. Det er håbets fænomenologi. Det håb Jesus Kristus kommer til os med. Det er håbets virkelighed, at vi har noget godt i vente. Men håbet er ikke udelukkende noget fremtidigt. Når vi i dåbsritualet og ved begravelser siger, at vi er genfødt til det *levende* håb, betyder det, at håbet også skinner ind i vores nutid. Det er levende i kraft af, at det påvirker vores virkelighed lige nu.

Hér kommer et lidt banalt eksempel, men det illustrerer den samme pointe. Hvis du går ind og køber en lottokupon, går du sikkert også ud af butikken med den der "hvad nu hvis..."-følelse. *Tænk, hvis du vandt!* som sloganet er for danske spil. Der er nu engang en meget lille statistisk mulighed for at vinde den store gevinst, men i et øjeblik har det lille håb ændret din verden til det bedre for en kort tid. Det er den samme dynamik, der er på spil med det store håb—bare i *uendelig* meget større målestok!

Jeg talte engang med en hospicepræst, som i sine samtaler med døende skelnede mellem små håb og store håb. Vi kan have en tendens til at rangordne, hvad der er vigtigst, men det vil jeg holde mig fra. Både små og store håb er vigtige i vores liv. For de døende på hospice kunne det lille håb være, at de var smertedækkede i løbet af dagen, og det store håb kunne være at Gud tog imod dem, når de lukkede deres øjne for sidste gang.

Fælles for de store og små håb er håbets fænomenologi: Hvis vi har mod til at håbe på en bedre og lysere fremtid på trods af, at det lige nu ser meget dystert ud, så ændrer det vores virkelighed, dér hvor vi er. Vel at mærke en ændring, vi ikke selv skaber, den bliver givet til os. Hvad gjorde tjenerene i Kana, da de stod og manglede vin? Ingenting. Eller de gjorde som Jesus sagde, og festen blev reddet. Den blev endda bedre end de indbudte havde turdet håbe på.

Glædelig søndag til jer alle!

Med venlig hilsen

Benjamin Würtz Rasmussen

